

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.806 van 28 maart 2017
in de zaak A. 216.560/XIV-36.588**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
 Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
 Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Harlekijnstraat 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Huysmans
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Berthoudersplein 57
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 juli 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 148.879 van 30 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.480 van 26 augustus 2015.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Daan Lernout, die loco advocaat Ann Huysmans verschijnt voor verweester, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweester dient op 4 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 16 maart 2012 niet-ontvankelijk. De staatssecretaris beslist op 21 maart 2012 tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verweester.

Op 6 april 2012 stelt verweerster tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 juni 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 16 maart 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken van het administratief dossier”.

De verzoekende partij voert in een eerste middel onderdeel aan dat volgens het bestreden arrest medische elementen kunnen worden aangevoerd in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet om “in hun samenhang” met andere opgeworpen omstandigheden een regularisatie te rechtvaardigen, terwijl § 2, 4°, van die bepaling uitdrukkelijk voorziet dat “elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van het voornoemde artikel 9bis. Met de opheffing van artikel 9, derde lid, en de invoering van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet heeft de

wetgever uitdrukkelijk een onderscheid gemaakt tussen de algemene en de medische regularisatie. De verzoekende partij verwijst ook naar de parlementaire werkzaamheden waarin wordt aangegeven dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kunnen worden ingeroepen voor een aanvraag op grond van het meergenoemde artikel 9bis.

De verzoekende partij vervolgt dat verweerster de te dezen ingeroepen medische elementen reeds had ingeroepen in een aanvraag van 6 oktober 2008 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 20 december 2010 ongegrond werd verklaard. Gelet op artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet is in de aanvankelijk bestreden beslissing van 16 maart 2012 dan ook terecht beslist dat deze elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. In het bestreden arrest wordt bevestigd dat verweerster “medische elementen” had aangevoerd die reeds in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waren aangevoerd doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt “[...] dat de medische problemen, ook al zijn deze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen”. Volgens de verzoekende partij schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9bis, § 2, van de vreemdelingenwet door elementen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van die wet.

Beoordeling

5. Het middel is gericht tegen het bestreden arrest in de mate dat daarmee de beslissing van 16 maart 2012 wordt vernietigd waarmee verweersters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard.

6. Naar luid van artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet kunnen “elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter” van die wet niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Tijdens de bespreking van het ontwerp van wet die tot de invoeging van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geleid werd eveneens gesteld “dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen” (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/008, 270*).

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de huidige verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing van 16 maart 2012 akte heeft genomen van het feit dat huidige verweerster in haar aanvraag onder meer heeft gesteld ziek en hulpbehoevend te zijn, doch dat de verzoekende partij “uit het oog verliest dat de medische problemen, ook al zijn deze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, nog steeds samen met andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen”. Volgens het bestreden arrest blijkt uit de motivering van de voornoemde beslissing van 16 maart 2012 niet dat de huidige verzoekende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de verschillende elementen die verweersters situatie kenmerken “in hun samenhang” kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid en afhankelijkheid die relevant kan zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Op grond daarvan besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist in het bestreden arrest niet de vaststelling in de beslissing van 16 maart 2012 dat verweerster zich in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gesteund op medische elementen die het voorwerp uitmaakten van een eerdere aanvraag van 6 oktober 2008 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd verworpen met een beslissing van 20 december 2010. Uit artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet volgt dat elementen die

werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen, niet meer kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9*bis*. Er is geen uitzondering voorzien voor medische elementen die te licht zijn bevonden om een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet te staven. Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in strijd met artikel 9*bis*, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing van 16 maart 2012 ook de eerder aangevoerde medische problemen van verweester “in hun samenhang” met andere elementen had moeten onderzoeken.

7. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest wat betreft de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing van 16 maart 2012.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekende partij werpt in een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken”.

De verzoekende partij voert aan dat volgens het bestreden arrest de beslissing van 21 maart 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten volledig is gesteund op de beslissing van 16 maart 2012 houdende niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat voorbij aan de juridische en feitelijke grondslag van het bevel om het

grondgebied te verlaten, te weten de vaststelling dat verweester niet beschikt over een visum of een andere verblijfstitel met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Daarentegen is de beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet genomen omdat verweester geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Volgens de verzoekende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve geheel onterecht geoordeeld dat de aanvankelijk bestreden beslissingen werden genomen op dezelfde basis. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft geen invloed op de illegale verblijfsstatus van een vreemdeling en de vernietiging van een beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet plaatst de vreemdeling in dezelfde toestand als vóór de indiening van zijn aanvraag.

Beoordeling

9. Het middel is gericht tegen het bestreden arrest in de mate dat daarmee de beslissing van 21 maart 2012 wordt vernietigd waarmee aan verweester een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 21 maart 2012 was gesteund op de aanvankelijk bestreden beslissing van 16 maart 2012, dat hij de beslissing van 16 maart 2012 vernietigt en dat daardoor de rechtsgrond voor de beslissing van 21 maart 2012 is verdwenen.

De aanvankelijk bestreden beslissing van 21 maart 2012, zoals zij in het bestreden arrest wordt geciteerd, heeft echter als motief: “De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.” Het gaat wel degelijk om een eigen motivering die niet louter is gesteund op de motivering van de beslissing van 16 maart 2012,

waarmee verweersters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt afgewezen omdat verweester geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing van 21 maart 2012 een betekenis gegeven die in strijd is met de inhoud ervan en heeft hij het beginsel van de bewijskracht van stukken geschonden, samen met de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek.

11. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest wat betreft de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing van 21 maart 2012.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 148.879 van 30 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweester wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig maart tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques